

Naročnina mesečno
25 Din. za inozemstvo
40 Din — ne-
deljska izdaja ce-
loletno 96 Din, za
inozemstvo 120 Din

Uredništvo je v
Kopitarjevi ul. 6/III

Telefoni uredništva: dnevna služba 2050 — nočna 2996, 2994 in 2050

Ček račun: Ljubljana št. 10.630 in
10.349 za inserate;
Sarajevo št. 7563,
Zagreb št. 39.011,
Praga-Dunaj 24.797

Uprava: Kopitarjeva 6, telefon 2992

Francoska varnost — nemška enakopravnost

Druga za drugo so objavile štiri evropske velesile svoje stališče v razorožitvenem vprašanju. Angleška in italijanska vlada sta menda dogovorno objavili svoje spomenice hkrati v trenotku, ko je Hitler, na praznik obletnice nemške revolucije, razbijjal po govoruškem pultu v berlinskem parlamentu in ko je Francija tako rekoč brez vlade — kajti ta film levicarskih vlad, ki si sledijo druga drugi sredi kroničnih kriz in nezmožnih denarnih škandalov, ne zasluži imena vlade — na kar sta tudi Nemčija in Francija predali javnosti besedilo svojih spomenic izmenjanih že 1. in 19. jan., a skrbno prikritih pred radovednimi očmi javnega mnenja. Iz tavanja, ki je trajalo cele tri mesece, od 15. oktobra, ko je Nemčija zapustila vrata Zveze narodov in šla domov, smo torej naenkrat v nepriskakovano prišli na jasno ozemlje. Velesile so položile karte na mizo in položaj se razgrinjal pred nami čist in jasen.

In če sedaj še premagamo čisto naravno antipatijo, ki jo vsak izmed nas občuti, kadar koli prebira literaturo o razorožitvenih poganjih, in se vržemo na branje teh štirih dolgih neprebaljivih diplomatskih dokumentov, jih očedimo vsega lepotičja in besedičenja, nam naenkrat zazija nasproti v vsej svoji strahoti osnovni problem, ki je na danu vsega prekrajanja o razorožitvi in oborožitvi, ki je duša tega mednarodno-političnega problema, ki žre Evropo in svet, to je vprašanje francosko-nemških odnosa. Vse štiri spomenice so le 4 različni predlogi za ureditev francosko-nemškega spora. Male države so v tej veliki igri le težila, ki bi jih rade velesile položile v svoje tehtnice, a pri načelnu reševanju tega vprašanja njihovo zadruženje ni odločilnega pomena. Glavna nasprotnika sta Francija in Nemčija; Italija in Anglia igrajo vlogo posrednikov, ki podpirajo, sledijo svojim lastnim političnim potrebam, enkrat francosko stališče, drugič zopet nemške zahteve, medtem ko so male države rezerva, ki jo nasprotujejo partnerji skušajo pritegniti v borbo kadar in kakor zahteva položaj na bojišču.

Iz objavljenih spomenic si je sedaj mogoče ustvariti jasno sliko o željah obeh glavnih nasprotnikov. Kaj zahteva Nemčija in kaj je Francija pripravljena dati? Tako se glasi po slovensko povedano razorožitveni problem.

Francija ne želi ničesar drugega, kot da ima vsa potrebna jamstva, da je varna pred vojaškimi vpadi. To ni nobena kaprica in nobeno jahajje na pravnih formulah, to je za Francijo bitni življenski predpogoj. Kadar je en narod v enem stoletju doživel tri vojaške vdade, ki so mu opustili najbogatejše dele njegovega ozemlja, potem ni čuda, če je prišel do preprečanja, da prazno, papirnato ali zvčeno zatrjevanje o miru in bratstvu ni vredno ničesar in da je boljše imeti druga učinkovitejša sredstva v rokah, s katerimi je mogoče zaustaviti vse tuje barbarske navale že kar na meji. Tako misli francoski narod in tako mora v Franciji misli vsaka vlada, ki je tega imena vredna. V povojni dobi so vladali v Franciji ljudje, ki so bili v tem pogledu radikalni. Z maršalom Fochom, ki je s proročkim glasom pred 15 leti zahteval, naj se Nemčija razdeli v dve, eno severno, drugo južno nemško državo, in s Poinearjem, ki je znal s svojimi besedami spraviti vso Nemčijo v pozor!, je ta generacija za enkrat izginila. Prišli so na površje milijesi možje, briandisti se jim je reklo, ki so opustili ženketanje o ozrožju in so branili Francijo s topovi lepega čuvstvovanja, češ, da se Nemea veliko lažje pridobi z lepo, sentimentalno, toplo besedo, kot pa s strogin poveljem. Ti može so bili politiki velikih srce in dobrih namenov, toda uspeh njihove politike je bil ta, da so pomagali vzgojiti onstran francosko-nemške meje čete manjševnosti, ki so se potem zlili v narodno-socialistični pokret hitlerjanstva. Diktirati sedaj Nemčiji nične ne more več, zatorej ne preostane Franciji ničesar drugega, kot da obroži svojo mojo do zob in da skuša z neposrednimi poganjaji z Nemčijo potisniti možnost naslednjega oboroženega vpada čez Ren kolikor mogoče daleč v bodočnost. Francoski državniki v sedanji debati s prebujeno Nemčijo ne iščejo drugega, kot da pomirijo Nemce, da jim astežajo, kolikor mogoče, da jim pridejo na sproti v pogledu zahtev, ki tlejajo nemški narodni ponos, pri tem pa skrbno pazijo, da koncesije, ki jih žrtvujejo na nemški žrvenik, ne oslabi obrambe in odporne moći francoske republike. Francoski razorožitveni predlog je torej stalno isti: dajte tam mednarodno-vojaško jamstvo za našo varnost, če pa tega ne, ne dobitujte se naše udarne moći in pomagajte nam zavlačevati nemško oboroževanje, kajti, ko bo Nemčija oborožena, kdo ve, če ne bo takoj udarila na naše meje? In pa dovolite nam, da stalno nadziramo moč nemškega orozja!

Za Nemčijo je problem čisto drugi. Nemčija zahteva zase priznanje popolne in polne enakopravnosti z vsemi drugimi velesili, čes, dokler nima njen glas na mednarodnih konferencah oporo v močni oboroženi sili, bo vedno manj vreden, kot pa glas katerih drugih velesil. Spričo francoskega strahu za svojo varnost je Nemčija vrhu tega očividno podlegla skušnjava, da ta strah izkoristi, da vzdržuje mnogo o tajnem oboroževanju v nemški državi, da se z vsemi silami otepa vsake kontrole, da se enostavno pusti imeti za mnogo bolj oboroženo in močno, kot je v resnicu, pri tem pa še vedno uradno zatrjeve, da je razorožena do golega, brezpravna in zapostavljenja. V razorožitveni debati, oziroma boljše rečeno v prepričanju s Francijo vihti torej Nemčija kar dvojno orozje: krik naravnega prava po enakopravnosti in tiso grožnjo s tajnim oboroževanjem. Enakopravnost zahteva, da mora Nemčija dobiti pravico do enakoštevilne vojske in enakočnega orozja, tajno oboroževanje pa izključuje vsako inozemsko nadzorstvo. To so bile doslej v vseh nemških zahtevah stereotipne točke. Toda kakor je Francija v spomenici z dne 1. januarja nekoliko popustila, ker je pristala na to, da se armade velesil postopoma, v starih stopnjah znižajo na količnik, dovoljen Nemčiji, in da sprejme tudi za se mednarodno nadzorstvo, je tudi Nemčija odnehalo v toliko, da privoli v stojčijo armado 300 tisoč mož državne milice in pristane na mednarodno nadzorstvo, ki bi mu podvrgla tudi svoje hitlerjevske oborožene oddelke.

Na tej točki je treba vključiti posredovanje Anglike in Italije, ki skušata jarek med nemškimi zahtevami in francoskimi koncesijami zasuti na ta način, da vsaka po svoje — v načelu primeru obeh, Anglija in Italija, bolj naklonjeni nemškim zahtevam iz razlogov svetovne politike — skuša utrditi Francijo v prepričanju, da je v njej Nemčija pa, da je postala enakopravna. Toda Anglija, ki je otočna država, ki nima z Nemčijo nobene neposredne meje, še bolj kot Italija, sili na nepriznanje francoske vojske in zemeljskega orozja in je manj jasna in manj kategorična delna zahtev po enakopravnosti Nemčije v letalstvu in na morju. Italija pa v svojem predlogu sicer pritiska na razorožitev, a povsod,

Framasonska ali desničarska diktatura v Franciji

Predsednik Lebrun

Pariz, 6. februarja.

Pariz izgleda danes, ko vse z napetostjo pričakuje odločilne seje parlamenta, kateremu se bo nova vlada nocjo predstavila, kakor vojaški tabor. Novi policijski prefekt je mobiliziral vso policijo, pripravljena pa je tudi republikanska garda s tanki in strojnici, da prepreči nemire. Bati se je nameč, da se bodo spoprijeli na eni strani bojevniki, na drugi pa socialisti. Afera Staviskskega kot taka je nameč popolnoma stonila v ozadje pred borbo, ki naj odloči o tem, ali ostane na vladni sedanja levica, ki ni nič drugač kakor s socialisti zvezano framasonstvo, ali pa zmaga desnica bodisi parlamentarnim potom bodisi na kak drug način. Socialisti nameč trdijo, da desnica namerava državni udar in šušja se, da stoji za desnico francoski generalni štab, ki bi rad posadil na stolec predsednika republike Doumerguea in uvedel diktaturo. Zdi se pa, da misli na diktaturo tudi framasonski-marksistični blok, ker se je prepričal, da se more držati samo še s silo. Da

levica misli na diktaturo

trdi tudi »Temp«, ki piše, da je odstavitev prefekta pariške policije Chiappe samo signal za naskok, ki so ga sklenili pod vodstvom socialistov framasoni, da preprečijo izbruh ljudske nevolje nad levicarskim režimom. Ostro napada vladu tudi bivši ministrski predsednik Tardieu v listu »Liberté«: češ da se je Daladier pokazal za najhujšega kartelista, ki je odstranil iz vlade vse zmerne elemente in žrtvoval Chiappa, da bi onemogočil pariškemu prebivalstvu, ki vodi Francijo, da dà duška svojim patriotskim čustvom in svojemu ogroženju proti klici anacionalnih korupcionistov. Zanimivo je, da je

proti vladu tudi velika večina izobraženstva

ki sovražijo tako levicarski liberalizem kakor socialiste, za katere večina pariškega tiska nima drugač izraza kakor »največje varalice naroda«. Nova vlada si je nakopal posebno nejevoljo kulturnih delavcev s tem, da je odstavila tudi Emila Fabra, upravnika sloveč Comédie Française, in s tem razljutila ves umetniški svet. Levica je z odstavljivijo Fabra pokazala, da se njena masčevalnost ne ustavlja niti pred smehnostjo. Fabru so namreč zamerili, da so se v njegovem gledišču med predstavo Shakespearejevega »Koriolana« vrstile velike demonstracije publike proti režimu. Ker »Koriolan« slika razmere v starem Rimu popolnoma tako, kakršne so danes, so levicariji prepričani, da je Fabre to igro dal na repertoar naša. Naj bo tako ali drugače, res je, da je večina umetnikov in zveza francoskih pisateljev poslala vladni ogrožen protest. Kako pa misli ljudstvo sploh, dokazujejo vzklikli, kakor n. pr. »Doli tatovile«, »Doli parlament!«, »Živel Chiappel«, ki so padli včeraj, ko je bivši policijski

Dunajska vremenska napoved: Toplejše vreme, zjutraj še mrzlo, če dan topleje, oblačnost negotova, na jugu predvidoma jasno.

Tipne točke. Toda kakor je Francija v spomenici z dne 1. januarja nekoliko popustila, ker je pristala na to, da se armade velesil postopoma, v starih stopnjah znižajo na količnik, dovoljen Nemčiji, in da sprejme tudi za se mednarodno nadzorstvo, je tudi Nemčija odnehalo v toliko, da privoli v stojčijo armado 300 tisoč mož državne milice in pristane na mednarodno nadzorstvo, ki bi mu podvrgla tudi svoje hitlerjevske oborožene oddelke.

Na tej točki je treba vključiti posredovanje Anglike in Italije, ki skušata jarek med nemškimi zahtevami in francoskimi koncesijami zasuti na ta način, da vsaka po svoje — v načelu primeru obeh, Anglija in Italija, bolj naklonjeni nemškim zahtevam iz razlogov svetovne politike — skuša utrditi Francijo v prepričanju, da je v njej Nemčija pa, da je postala enakopravna. Toda Anglija, ki je otočna država, ki nima z Nemčijo nobene neposredne meje, še bolj kot Italija, sili na nepriznanje francoske vojske in zemeljskega orozja in je manj jasna in manj kategorična delna zahtev po enakopravnosti Nemčije v letalstvu in na morju. Italija pa v svojem predlogu sicer pritiska na razorožitev, a povsod,

Tanki po Parizu...

Dve diviziji vojaštva, celi oddelki tankov, strojne puške bodo branile levicarsko vlado Daladierja pred ogroženjem javne ga mnena mladine in 50.000 bojevnikov, ki bodo manifestirali za poštenje

prefekt zapustil svoj urad in se na avtomobilu odpeljal domov. Aklamirala ga ni samo množica, ampak tudi policiisti in policijski uradniki. Chiappe se svojega pomena zaveda, za kar je jasno značilno sledi: Ko je večer prej prišel k njemu novoimenovani prefekt na stanovanje, mu je Chiappe dejal, da ga ne priznava in da bo zvečer šel na ulico. Ko je novi prefekt ministru za notranje zadeve Frotu to telefonično naznani, se je cela vlada ustrašila in sam Daladier je vprašal Chiappa telefonično, ali se je res tako izrazil. Chiappe pa se je med tem že premislil in je Daladieru ironično odgovoril, da je res tako dejal, da pa je misil, da je na ulico samo — na spreهد. Chiappe je ves dan sprejemal deputacije pariških mestčanov, ki so mu izrazili svoje simpatije. Chiappe je bil tako pošten, da si ni za časa, ko je zavzemal tako visok položaj, ničesar zaslui, ampak celo za reprezentacijo in druge namene žrtvoval svoje lastno premoženje, tako da je v svojem pismu Daladieru po pravici lahko

zapisal slediće besede: »Jaz sem vstopil v hišo, iz katere ste me sedaj spodili, kot bogataš, zapuščam jo pa kot revež.«

Cakajo nas nova odkritja

Večerna seja parlamenta bo na vsak način tako vihrava. Daladier se je nanjo pripravil, tako da je pridobil zase vse socialiste, in sicer ne samo ortodoksite pod vodstvom Leona Bluma, ampak tudi socialistične disidente, ki tako zelo hrepajojo po ministrskih stolčkih. Radi tega raznajo, da bo Daladier dobil večino, toda se bo kljub temu zelo burna oziroma še burnejša, nego bi bila, ako bi bil Daladier prisilen odstopiti. Poslanec Ybarnegaray je pripravil nova odkritja o skandalu Staviskskega in hoče napasti vse one ministre Daladierove vlade, ki jih je ta prezel v svojo vlado iz prejšnjega kabinka, ki je pod Daladierom na splošno presenečenje dobil portfelj vojske.

S sabljami po glavah bojevnikov

Bitka med narodno gardo in demonstranti

Snočnji izgredi bivših bojevnikov so bili tako močni, da je bilo v vsej četrti Champs Elysées proglašeno obsedno stanje. Pred polnočjo je moralna republikanska garda na konjih pred parlamentarnim poslopjem potegniti sablje proti demonstrantom in je bil pri tem ranjen tudi slepi narodni poslanec Scapins. Policia je nastopala zelo surov in je pri tem zlomila drog zastave organizacije bojevnikov. Razdražena množica je prisilila nekega policista, ki je potegnil sabljo, da je stopil s konja ter pokleplnil pred onečaščeno zastavo. Predsednik organizacije je postal predstnik policije protest proti surovemu nastopu police.

Tudi današnji dan je bil po pričakovanju zelo nemirev dan. V okolici parlamenta in na velikem trgu blizu občinske posvetovalnice na levih obali Seine ter na velikih bullevardih je odstranjeno vse, kar bi lahko služilo demonstrantom za orozje. Osem velikih organizacij je grozilo, da priredeje take demonstracije, kakršnih Pariz še ni viden. Policia je zastražila zbornico in vse bližnje ulice, ki izgledajo kakor pravo bojišče. Socialisti bodo demonstrirali proti reakciji desnice zaradi odstavitev pariškega policijskega prefekta Chiappa, demonstracije napovedujejo monarhisti in razne patriotske organizacije, med katerimi so tudi nacionalni bojevniki itd. Dijaška društva so napovedala, da bodo ob času zboriščne seje priredile velik obhod po boulevardu St. Michel. Ker tudi sindikalisti pripravljajo obhod na Place de la Concorde, se je policia pripravila, da prepreči eventuelne spopade. Notranji minister Frot in vojni minister Boncour sta pustila okrepliti pariški garnizij. V okolici mesta sta postavljena dve diviziji, razen tega pa je v strogi pripravljenosti republikanska garda. Nekateri listi trdijo, da so iz Versailles in Melouna poslani v Pariz oddelki strojnih tankov.

Danes ob 9 dopoldne se je sestal ministrski svet k seji, popoldne ob 3 pa je bila zbornična seja, na kateri je orisal predsednik Daladier svoj program. Istočasno je bila tudi seja senata, na kateri bo pravosodni minister prečital vladno izjavlo. Policia je mnenja, da bodo demonstracije dosegle vrhunec ob 8 zvečer. Kar tice splošnega položaja v parlamentu, je le ta sledi: če bodo socialisti glasovali skupaj z neosocialisti, bo vladu zagotovljena večina. Medtem kaže, da socialistična stranka v zadnjem trenutku omahuje, Leon Blum je objavil v današnjem »Poplairo« članek, v katerem pravi, da se socialistična stranka zaenkrat ni vezala z novo vladu in da ima popolnoma svobodne

roke. Toda če bo desničarska reakcija grizi, bodo socialisti vsekakor znali izpolniti svojo dolžnost, ker je njihov glavni cilj borba proti reakciji. Člani socialistične stranke so pozvani, da pridejo do zadnjega moža v zbornico, ker je položaj resen. Med drugimi interpelacijimi je vložena tudi nova interpelacija, ki se nanaša na nov skandal bančnika Staviskskega zaradi poneverbe 20 milijonov frankov. Kakor se zatrjuje v interpelaciji, so v to afero vmešani tudi nekateri politiki. Vse kaže, da bo senzacija na današnji zbornični seji govor notranjega ministra, ki bo izvršno obrazložil, zakaj je notranje ministrstvo odstavilo pariškega prefekta Chiappa. 30 narodnih poslancev je poslalo vladni odprtje pismo. Poslani so natenili po pariških ulicah tudi proglaši z vsebino tega pisma, ki je napierjen proti Daladieru radi tega, ker je dovoil odstavitev pariškega prefekta.

